

ARTHUR  
JAFÄ:  
SOME  
VERY  
PRELIMINARY  
THOUGHTS  
ON  
THE  
WORK  
OF  
FRIDA ORUPABO  
MISSYLANYUS  
AND  
MING SMITH

ARTHUR JAFÄ: SOME VERY PRELIMINARY THOUGHTS ON THE WORK OF  
FRIDA ORUPABO, MISSYLANYUS AND MING SMITH

Truth be told, these works speak volumes for themselves. "Go see" is as much as I really wanna say (which is to say go sit with the work). Of course this begs the question, where can the work be seen? In the case of Frida Orupabo and Missylanyus, online would be the answer. Where the future has been crouching in plain sight for approaching a decade now. With Ming, one imagines that one could visit a gallery/museum space of some sort. Each has made works of Black genius (which is to say more than just genius) and as such works that have sat where there's been space to sit, or lay, or incubate, typically in or in proximity to some figurative trash heaps, or other marginally de-territorialised zones.

Ming, Frida, and Missylanyus each chosen as coefficients (as co-conspirators of *A Series of Utterly Improbable, Yet Extraordinary Renditions*) precisely because they embody the very things to which I aspire, beauty, complexity, the formal embodiment of blackness... not a simple thing given that blackness (the expression of blackness), presupposes a certain formlessness, or perhaps just a restless relationship to form, a bit of my oft voiced yet still vague notion, abnormativity (the superb), the presence of nuance and directness in combination with a decentring of the subject (by which I mean an evasion of the self and/in combinations with a certain abstract relation to the proposed, and/or presumed outside of self, subject at hand (or content), of their particular articulations). I am led (driven even) by each of their examples. So a few, very preliminary thoughts about their work.

I came to each of these artists outside of a curated introduction. Missylanyus and Frida, I discovered (if there's such a thing) on the Internet, Missylanyus on YouTube, Frida on Instagram.

ARTHUR  
Jafa:  
NÅGRA  
YTTERST  
PRELIMINÄRA  
TANKAR  
OM  
FRIDA ORUPABOS,  
MISSYLANYUS  
OCH  
MING SMITHS  
VERK

Sanningen att säga talar dessa verk mer än väl för sig själva. "Gå och se" är egentligen allt jag skulle vilja säga (vilket innebär en uppmaning att gå och sätta sig framför verken). Därmed kringgår jag såklart den självklara frågan var dessa verk finns att beskåda. I Frida Orupabos och Missylanyus fall blir svaret på nätet. Där framtiden har legat och kurat i öppen dager i nästan tio år nu. Vad det gäller Ming föreställer man sig att man skulle kunna se henne i en konsthall eller ett museum av något slag. Alla har skapat verk av stor svart genialitet (vilket är något mer än bara genialitet), verk som i denna egenskap har befunnit sig där det har funnits utrymme att befinna sig, eller ligga eller ruva, oftast i eller i närheten av symboliska sophögar eller andra deterritorialiserade zoner i marginalen.

Valet av Ming, Frida och Missylanyus som samverkande faktorer (som medkonspiratörer i *En serie ytterst osannolika, men extraordinära överlämnanden*) just därför att de förkroppsligar det som jag eftersträvar – skönhet, komplexitet, en formell konkretisering av svartheten – är ingen enkel sak med tanke på att svarthet (uttryckandet av svarthet) förutsätter en viss formlöshet, eller kanske bara ett otåligt förhållande till en form, lite grann av mitt ofta nämnda men alltjämt vaga begrepp abnormativitet (det genomusla), förekomsten av en nyansering och en omedelbarhet i förening med en decentrering av subjektet (med det menar jag ett undvikande av självet och/i olika kombinationer med en viss abstrakt relation till självets presenterade och/eller postulerade utsida, det aktuella ämnet för deras särskilda uttryck). Jag vägleds (till och med drivs) av de exempel som de alla utgör. Därför är det på sin plats med några få, ytterst preliminära tankar om deras verk.

Jag kom i kontakt med dessa konstnärer utan någon som helst tillrättalagd introduktion. Missylanyus och Frida upptäckte jag (om något sådant är möjligt) på internet: Missylanyus på YouTube, Frida på Instagram.

ARTHUR Jafa: NÅGRA YTTERST PRELIMINÄRA TANKAR OM FRIDA ORUPABOS,  
MISSYLANYUS OCH MING SMITHS VERK

## SEEING IN TONGUES

Ming's work I actually first saw in the 1973 *Black Photographers Annual* and was greatly impressed. She told me years later that the images there were essentially her first serious efforts (she being the sole female member of the Kamoinge Workshop). But, I didn't really "see" the work 'til years later, in the form of a steady stream of covers for her ex, Jazz musician David Murray (meaning the dust jackets of his 12" vinyl recordings). These covers (images) radically inflected the developing picture maker that I was. At the time, I didn't connect these images to the pictures I'd seen earlier. These new works were masterful, misaligned, and catalytic displays of force, beauty, and formal complexity ("power, beauty, and alienation") well beyond anything I'd ever seen in a "mere" picture. And here, I experienced something we've since termed UFOria (the jouissance produced by exposure to an alien, and thus unfamiliar, iteration of an expressive modality that though transposed, is still deeply tethered to fundamentally Black and hence surprisingly familiar modalities of expression). Even now (and this I think still is somewhat unfathomable to Ming) she's my master (if there's such a thing, masters/slaves, slave/master).

One thing evident in Ming's work (in conjunction with a total commitment to rendering black life) is her unmatched mastery of slow shutter speed photography. In *African Art in Motion* (1974), Robert Farris Thompson explicates how African artefacts functioned in their natal contexts versus how they functioned in the Western art spaces they came to occupy. He points out that in the West, African artefacts were placed on pedestals that presupposed them as objects, artefacts without agency or mobility. The viewer, on the other hand, as subject, being both mobile and self-determined, would move around the displayed (and "captive") artefact, taking it in from various vantages. The structure of this interaction is totally bound up with an array of Eurocentric ideas such as subject/ground, vanishing point perspective, centre versus margin, slave/master dynamics, et cetera. Thompson points out that, in their natal contexts, African artefacts were as likely to move around the "viewer" as vice versa. Hence, we are confronted with a radically different conception of subject/object relations. The implication, in regard to photography, is one in which the photographer (our subject) is confronted with an object that is not "stilled" but in fact dynamic (not mastered but free). And this counter agency, the simultaneous mobility of both the subject and the object will as a consequence, in photography, produce the misalignment we term a blur. Ming is the absolute master of the blur. She has a singular ability to capture images that display both precision and indeterminacy in the service of aforementioned commitment to rendering Black Life. Her deployment of this technique presupposes that the lack – if not outright avoidance – of simple indexicality is as fundamental a reformulation of the photographic imperative as we've seen. This reformulation is achieved by a perfect realignment of the apparatus with the cardinal Black aesthetic values of stealth, silence, and fugitivity.

ARTHUR JAGA: SOME VERY PRELIMINARY THOUGHTS ON THE WORK OF FRIDA ORUPABO, MISSYLANUS AND MING SMITH

## ATT SE I TUNGOR

Första gången jag såg Mings verk var faktiskt i *The Black Photographers Annual* 1973, och jag blev enormt imponerad. Många år senare berättade hon att bilderna i den boken var hennes första seriösa försök (hon var den enda kvinnliga medlemmen i Kamoinge Workshop). Men jag "såg" inte dessa verk på riktigt förrän många år senare, då i form av en strid ström av omslag som hon gjorde åt sitt ex, jazzmusikern David Murray (alltså omslagen till de lp-skivor han spelade in). Dessa omslag (bilder) hade en genomgripande inverkan på den bildmakare som jag var i färd med att bli. På den tiden satte jag inte dessa bilder i samband med de bilder jag sett tidigare. Dessa nya verk var mästerliga, avvikande och katalytiska uppvisningar av styrka, skönhet och formell komplexitet ("kraft, skönhet och alienation") som gick långt utöver allt jag dittills sett i något som "bara" varit en bild. Här fick jag vara med om något som vi sedan dess har kallat UFOri (den njutning man erfar när man exponeras för en främmande, och således obekant, variant av en uttrycksmodalitet som fastän den har kastats om fortfarande är djupt förbuden med fundamentalt svarta och således förvånansvärt välbekanta uttrycksmodaliteter). Till och med nu (och detta tror jag fortfarande är snudd på ofattbart för Ming) är hon min mästare, min "herre" (om det nu finns något sådan som en herre-slav-dialektik).

En sak som är uppenbar i Mings verk (tillsammans med ett helhjärtat engagemang i skildrandet av svartas liv) är hennes oöverträffade skicklighet när det gäller fotografering med långsam slutarhastighet. I *African Art in Motion* (1974) förklarar Robert Farris Thompson hur afrikanska konstföremål fungerade i sitt ursprungliga sammanhang och kontrasterar det mot hur de fungerade i de västerländska konstutställningslokaler där de kom att visas. Han påpekar att de afrikanska konstföremålen i väst placerades på socklar som framställde dem som objekt, föremål utan verkande kraft och rörlighet. Beträktaren, däremot, som i egenskap av subjekt var både rörlig och självständig, förflyttade sig runt det utställda (och "fjättrade") föremålet och kunde uppleva det ur olika vinklar. Strukturen i denna interaktion var helt och hållet förbunden med en lång rad eurocentriska idéer som subjekt/bakgrund, flyktpunkten i centralperspektivet, centrum ställt mot marginalen, herre/slav-dynamiken och så vidare. Thompson förklarar att de afrikanska föremålen i sina ursprungliga sammanhang lika gärna kunde röra sig runt "betraktaren" som vice versa. Följaktligen ställs vi inför en radikalt annorlunda uppfattning av subjekt/objekt-relationer. Det betyder, i fråga om fotografi, att fotografen (vårt subjekt) konfronteras med ett objekt som inte "stillats" utan i själva verket är dynamiskt (inte tyglat utan fritt). Och denna motverkande kraft, denna samtidiga rörlighet hos både subjekt och objekt, kommer som en följd därav att i fotografien ge upphov till den effekt av felinställning som vi kallar suddighet. Ming är suddighetens absoluta mästare. Hon har en unik förmåga att ta bilder som uppvisar både precision och obestämbarhet, och allt är genomträngt av hennes tidigare nämnda engagemang i skildrandet av svartas liv. Hennes användning av denna teknik utgår från att avsaknaden – om inte det rena undvikandet – av enkel indexikalitet är en grundläggande omformulering av det fotografiska imperativ vi levt med. Denna omformulering åstadkommer hon genom en perfekt avvägning mellan utrustningen och de svarta estetiska kardinalvärdena förstulenhet, tystnad och flyktighet.

ARTHUR JAFÄ: NÅGRA YTERST PRELIMINÄRA TANKAR OM FRIDA ORUPABOS,  
MISSYLANIUS OCH MING SMITHS VERK

## SERIAL, CONCATENATE, SUBLIME

The first thing I ever saw of Frida's, a little over three years ago, was her Instagram feed, under the name Nemiepeba. It is still, as it was then, relentless, incandescent. Clearly the most advanced iteration of her practice. I posted this at the time:

*Mastery isn't a term I throw around lightly. Particularly in a medium so newly founded that it's only just beginning to settle into what might be considered parameters. Instagram is a platform that can support lots of different kinds of exchanges. Some mundane, some moderately interesting, some super personal, some baldly mercantile. Think of it as a floor. There's a range of things that can happen on it. Folks can stand on it, they can cross it, some may sit or even lie on it. Folks can fight on it, shit on it, fuck on it, really it can support an inf inite range of activity. But dancing, on or across a floor, most will recognize as a very specific, infinitely variable and yet uniquely "elevated" sort of activity. It is perhaps the activity par excellence which transforms the most fundamental of human modalities, standing and/or walking, from its functional basis (and the very material, or physical, structure of being) to something more. We name a thing "dance" when the normal, the pedestrian, becomes expressive or supernormal. Nemiepeba is a dancer. Check the thread to see how she's moving us, forward.*

Reading this back now, I'm struck mostly by my insistence that you check it out. Check it out. It's not a library book but in its availability, in its complexly democratic, jazzy dyslexicality, in its unfurling, permutational mode of public address, its combination of intimate scale and infinite scope, it is as emancipatory as the random access to deep feeling and thinking made manifest in the humble "library book". Not owned but freely accessed. I'm thinking Walt Whitman here but with the over-determined insularity of Emily Dickinson. But also, like Cecil (Taylor) a dumb tsunami of ontological assertion.

## AVAILABLE, INSISTENT, RELENTLESS

Ostensibly a collection serially presented images, some "found", some constructed, extracted, or emptied out. What one is confronted with is nothing less than a procession of deeply figured picture sequences (mostly still but often moving) that hover above a darkly articulated subject position without ever quite settling into anything simply declarative, or perhaps even enunciative. In its unhurried, yet temporaneous delivery of "pictures" (material instantiation of images), one is left with (to my gut) an affective field, which is as black and unprecedented as anything ever produced under the regime of what clearly is some form of proto cinema. Some culturally dictated, altern path not yet taken. Perhaps an instantiation of Fred Moten's "anacinema". In any event, what I'm left with after continually encountering Frida's Instagram thread for the past

## SERIELL, SAMMANLÄNKAD, SUBLIM

Det första jag såg av det som Frida gjort, för lite mer än tre år sedan, var hennes instagramflöde, där hon går under namnet Nemiepeba. Det är fortfarande, som det var då, oförsonligt, glödande. Utan tvekan det mest avancerade, ständigt förnyade genomförandet av hennes praktik. Jag postade följande där:

*Bemästrande är inte en term som jag utan vidare strör omkring mig. Särskilt inte i ett medium som är så nystartat att det just har börjat få vad som kan kallas stabila parametrar. Instagram är en plattform som kan stödja många olika slags utbyten. Några av dem triviala, andra någorlunda intressanta, vissa extremt privata, andra ohöljt affärsmässiga. Tänk på det som ett golv. En rad olika saker kan hända på det. Folk kan stå på det, de kan gå över det, vissa kanske sitter eller till och med ligger på det. Folk kan slåss på det, skita på det, knulla på det, ja, det kan verkligen vara underlag för en oändlig mängd olika aktiviteter. Men att dansa på eller tvärs över ett golv skulle de flesta uppfatta som en mycket specifik, oändligt omväxlande men ändå unikt "upphöjd" form av aktivitet. Det är kanske den aktivitet framför alla andra som omvandlar den mest fundamentala mänskliga modaliteten, ståendet ochleller gåendet, från dess funktionella grund (och tillvarons materiella eller fysiska struktur) till någonting mer. Vi kallar någonting dans när det normala, det alldagligt prosaiska, blir poetiskt uttrycksfullt eller går utöver det normala. Nemiepeba är dansare. Kolla hennes flöde och se hur hon för oss – framåt.*

När jag nu läser om detta slås jag av min enträgna uppmaning till läsaren att kolla upp det hela. Kolla upp det. Det är inte någon biblioteksbok, men i sin tillgänglighet, i sin invecklat demokratiska, jazziga dyslexi, i sitt sätt att veckla ut sig själv och omordna sitt tilltal till läsaren, sin förening av småskalighet och storvulenhet, är den lika frigörande som den slumpmässiga tillgång till djupa känslor och tankar som man får i den anspråkslösa "biblioteksboken". Inte möjlig att äga men tillgången till den är fri. Jag kommer att tänka på Walt Whitman här, men med en Emily Dickinsons överdeterminerade avskildhet. Även på Cecil (Taylor), en stum tsunami av ontologisk hävdelsekraft.

## TILLGÄNGLIG, ENTRÄGEN, OFÖRSONLIG

Enligt uppgift en samling bilder presenterade i ordningsföljd, en del "upphittade", andra konstruerade, frammanade eller fritt formade. Det man ställs inför är ingenting mindre än en procession av genomreflekterade bildsekvenser (mest stillbilder men ofta i rörelse) som svävar ovanför en obskyrt artikulerad subjektsposition utan att någonsin stabiliseras till något enkelt påstående, kanske inte ens en formulering. Genom den sävliga men ändå flyktiga presentationen av

ARTHUR JAFÄ: NÅGRA YTERST PRELIMINÄRA TANKAR OM FRIDA ORUPABOS,  
MISSYLANVUS OCH MING SMITHS VERK

several years is, this is nothing short of a mobile repository, a litany of residua, a voluptuous trail of black continuity, pyramid schemata as densely inscribed as any book of the dead, not so much an archive as an ark, a borne witness to the singularity that is blackness.

After linking with Gavin (Brown's enterprise) this past year, I'm like, "you don't want to be the producer who passed on signing Billy Holiday. You can sell her beautiful artefacts in the meantime. That thread though, we gotta figure out how to (without fucking it up) monetize that, that's the most genius, incandescent shit out here". A black thing wholly of the Internet, a rolling deep, limbic expressway to our newly mediated black sociality (how can one put down the newfound ability to put a thing down, once it's been grasped?), the terms (and cost) of engagement have to be laid (like the railway, or, again, the Internet). It's some new shit, grounded in everything that's come to us from the preceding century; cinema, television, epistolary exchange, algorithmic processors, jazz's (and other ill suns like cubism, rock 'n roll, or more recently, hip hop and techno, all instantiations of black aesthetics), it's a permutational, topological, syncretistic, re-indexicalisation of normative arrays, (hegemony/order). It's the future (and for now free), and very black.

### TROUBLE CONSCIOUSNESS

Missylanyus is a different beast. I stumbled onto his (yes, daemonic) work while trawling YouTube one late night early morning. I wasn't looking for "art". I was on a Funkadelic jag and was way down the rabbit hole searching for live performances of "Maggot Brain". And behold, what's this? I'm offered up Missylanyus' "Maggot Brain" video. Really, you have to see it. And then you will know.

How fuckin strange, and yet familiar (the "alien familiar") this thing was. It consists of a real time, continuous take performance of Missylanyus being, hearing, feeling, and deeply moved by, Funkadelic's magisterial first recording of "Maggot Brain". There's nothing else quite like it (and by its very nature, its radical technical simplicity, it underlines how deeply troubling this absence is). It's essentially black kabuki (or getoh). And I've found that when one has these sort of unorchestrated confrontations, really visitations, with new expressive propositions, you have to be super still. It's a very, very fragile event horizon that requires one to, not so much ride the wave as, allow it to buffet you (gettin on the one) in its embrace. Until you've locked in, then, its total inner visions. Thangs masters were never intended to see.

Missylanyus is/was both a musician and a video maker.

Its high AQ (Alien Quotient) is why the work merits study and I'd say, in many instances, celebration. The power, rigour, and freestyling is both exemplary, and in some instances transformative.

In certain respects, one could describe a large percentage of the work as hip-hop music videos with unprecedented formal complexity but with all the mitigating polish (bling) stripped away (the ultimate in "savage/ruthless" articulation). What one is confronted with (or perhaps left with) are artefacts (videos) that function as raw surrogates for a very primal (and I'd suggest a very black, and emancipatory) impulse to self-actualize in the face of repressive (white supremacist) forces. And this, coexistent in equal parts with raw, unapologetically sexist/misogynist

”bilder” (materiella exemplar av bilder) träder man in (så känns det åtminstone för mig) i ett känslöfält som är lika svart och nytt i sitt slag som allt som hittills producerats inom området, som tydligtvis är någon form av proto-film. Något slags kulturellt påbud, alternativ väg som ännu inte valts. Kanske ett exempel på Fred Motens ”anacinema”. Hur som helst är det som jag bär med mig efter att fortlöpande ha tagit del av Fridas instagramflöde under de senaste åren ingenting mindre än en mobil guldgruva, en litania av rester, en slösande rik ström av svart kontinuitet, pyramiddiagram lika tätpackade som vilken dödsbok som helst, mindre ett arkiv än en ark, ett självskrivet vittne till den singulära företeelse som svartheten utgör.

Efter att under det gångna året ha slagit mig ihop med Gavin Brown’s Enterprise tänker jag att ”man vill ju inte vara producenten som tackade nej till Billie Holiday. Ni kan sälja hennes vackra föremål under tiden. Men den där tråden, den måste vi klura ut hur vi (utan att sabba den) kan göra pengar på, det är ju den mest geniala, glödheta grejen man kan hitta därute.” En svart grej som bara finns på internet, en grymt häftig, limbisk motorväg till vår nyligen uppnådda svarta gemenskapskänsla (hur kan man göra ned den nyvunna förmågan att göra ned något när man väl har tillägnat sig den?), villkoren (och kostnaden) måste fastställas (som för järnvägen eller, återigen, internet). Det är en ny grej som har sina rötter i allt det vi fick under förra seklet: film, tv, brevväxling, algoritmprocessorer, olika jazzstilar (och andra suspekta inspirationskällor som kubism, rock & roll och mer nyligen hiphop och techno, som alla är exempel på svart estetik). Det är en omordnande, topologisk, synkretistisk åter-indexikalisering av normativa uppsättningar (hegemoni/ordning). Det är framtiden (och tills vidare gratis), och det är svart så det förslår.

#### PROBLEMMEDVETENHET

Missylanyus är en helt annan femma. Jag snubblade över hans (ja, demoniska) verk när jag finkammade YouTube en sen natt eller tidig morgon. Jag letade inte efter ”konst”. Jag befann mig i ett Funkadelic-rus och hade grävt ned mig djupt i jakten på liveframföranden av ”Maggot Brain”. Och vad får mitt norra öga skåda? Jag har plötsligt Missylanyus ”Maggot Brain”-video framför mig. Ni måste verkligen se den. Då kommer ni att fatta.

Så jävla egendomlig och ändå bekant (”det främmande som görs bekant”) den här grejen var. Den består av en oavbruten performance i realtid där Missylanyus hör och blir djupt berörd av Funkadelics imponerande första inspelning av ”Maggot Brain”. Det finns ingenting annat som riktigt liknar den (och i kraft av sin blotta natur, sin radikala tekniska enkelhet, understryker den hur djupt bekymmersam denna brist är). Den är i grunden svart kabuki (getoh). Och jag har märkt att när man upplever dessa konfrontationer som på sätt och vis inte är iscensatta utan egentligen är visiter där det läggs fram nya uttrycksfulla förslag, så måste man vara alldeles blickstill. Det är en mycket, mycket bräcklig händelsehorisont som kräver att man inte så mycket rider på vågen men låter den knuffa en framåt (griper tillfället) i sin omfamning. Tills man hamnat i vattnet är det helt och hållet inre bilder som galler. Saker som det aldrig var meningen att herrarna skulle se.

Missylanyus är/var både musiker och videomakare.

Det är verkets höga AQ (alienationskvot) som gör att det förtjänar att studeras

formulations (thankfully minus much of the rampant consumerism and uncritical valorisation of a predatory and self-cannibalizing drug trade familiar to much of the most popular hip-hop). Given this, why would one propose that this work be attended to, because (as with blues and hip-hop in particular) there's nothing else, formally speaking, quite like it (and this, not just despite, but in addition to the high quotient of abjection). This is work of the lower depths, which is where most Black folks are more than a little familiar with. It's work saturated with the stink of the barrel we crabs (not our natural habitat) occupy. One could compare the work in some respects to that of Kenneth Anger but ultimately the comparison fails. Missylanyus' dark side is wholly unauthorized, or one should say self-authorized (unlike Anger's, which functioned under the auspices of Aleister Crowley.) Its self-determinacy, its maroonage, in both formal and thematic terms is what I find most interesting. Certainly, troubling work. But only insofar as it requires the de-linking of simplistically linear approaches to the work. In other words, yes it's daemonic, but it's also as free as a bird. The work challenges our capacity to see violently discontinuous works (and bodies of work) for what they are, constellation of ethically and philosophically, indeterminate phenomena. Phenomena that requires the viewer/observer to confront the work's ethical assertions (or lack thereof) on a one to one basis (or as Dave Chappelle put it so powerfully in his recent Netflix special, "Bill Cosby did really sustain, incredible work on the behalf of Black folk, and he was a serial rapist"). In other word, deal with the complexity of the world. Some of this comes down to our ability (perhaps a waning super power of ours) to process works/ phenomena saturated equally with both good and evil, horror and beauty, the abject and the sublime. Our ability to both see, and nurture beauty despite the presence of abjection. Given the over-determined nature of Black misery (and its primary affect, the abject), this is critical. For how can we assess ourselves productively if we can't bear the presence of an abjection that's bound to us (and our artefacts) as certainly as the colour of our skin? Missylanyus' work lives in this place

ARTHUR JAJA: SOME VERY PRELIMINARY THOUGHTS ON THE WORK OF  
 FRIDA ORUPABO, MISSYLANYUS AND MING SMITH

och, skulle jag säga, i många fall hyllas. Kraften, strängheten och freestylingen är föredömliga och har i några fall även en förvandlande förmåga.

I vissa avseenden skulle man kunna beskriva en stor del av verket som hiphop-musikvideor med en exempellös komplexitet där all den mildrande polityren (allt bling) har skalats bort (utformningen kan inte bli mer grym och skoningslös). Det man ställs inför (eller kanske får i knäet) är konstprodukter (videor) som fungerar som grova surrogat för en mycket ursprunglig (och, skulle jag hävda, mycket svart och frigörande) drift att förverkliga sig själv trots de förtryckande krafterna (den vita övermakten).

Och detta finns, till lika delar, sida vid sida med grova, sexistiska och kvinnofientliga formuleringar som inte ber om ursäkt för sig (men lyckligtvis är nästan befriade från den ohejdade konsumism och okritiska uppskattning av en rovgirig och självkannibaliserande knarkhandel som kännetecknar mycket av den mest populära hiphopen). Men med tanke på detta, varför skulle man mena att detta verk förtjänar uppmärksamhet? Jo, för att det (och detsamma gäller bluesen och särskilt hiphopen) formellt sett inte finns något annat som är riktigt som detta (och det inte bara trots utan förutom den höga uselhetsknoten). Detta är ett verk sprunget ur de lägre djupen, med vilka de flesta svarta är mer än väl förtrogna. Det är ett verk med en mättad stank från den tunna (inte vår naturliga miljö) där vi förbittrade krabbor bor. Man skulle i vissa avseenden kunna jämföra det med Kenneth Angers filmer, men det är en jämförelse som inte håller i längden. Missylanyus mörka sida är helt och hållet oauktoriserad (till skillnad från Angers, eftersom han åtnjöt Aleister Crowleys beskydd). Självständigheten och strandsattheten, både formellt och tematiskt, är det som jag finner mest intressant i det han gör. Visst är det problematiska verk, men bara i den mån som de kräver en urkoppling av alltför naiva, linjära sätt att närma sig dem. Med andra ord är det demoniskt, ja, men det är också fågelfritt. Verket utmanar vår förmåga att se våldsamt osammanhängande verk (och konstnärskap) för vad de är, konstellationer av etiskt och filosofiskt obestämbara fenomen. Fenomen som kräver att betraktaren/observatören konfronterar verkets etiska utsagor (eller bristen på sådana) en i taget (eller som Dave Chappelle så resolut uttryckte det i sitt specialsända Netflixprogram: "Bill Cosby uträttade verkligen ett fantastiskt arbete som representant för svarta människor, och han var en serievåldtäktsman.") Med andra ord: Ta itu med världens komplexitet. En del av detta är helt beroende av vår förmåga (kanske en superkraft på utdöende) att hantera verk och fenomen som är stöpta i både gott och ont, fasa och skönhet, elände och sublimitet. Vår förmåga att både se och vårda skönheten trots att det fränstötande är lika närvarande. Med tanke på att den svarta misären (och dess primära affekt, det fränstötande) präglas av överdeterminering är detta avgörande. För hur ska vi kunna uppskatta det vi gör om vi inte står ut med närvaron av den fränstötande uselhet som hör ihop med oss (och våra konstprodukter) lika säkert som färgen på vår hud? Missylanyus verk rör sig i denna sfär.

ARTHUR JAJA: NÅGRA YTERST PRELIMINÄRA TANKAR OM FRIDA ORUPABOS,  
MISSYLANYUS OCH MING SMITHS VERK